

DAG 1

Lördag

1.

Hur det än gick tänkte han i varje fall inte se ut som en hopplös idiot.

Kriminalkommissarie Bennie Griessel var klädd i helt nya kläder som han egentligen inte alls hade råd med. Det låg en blombukett på passagerarsätet, händerna som kramade ratten var klibbiga av svett och varenda fiber i hans kropp skrek efter alkoholens lugnande effekt. I kväll fick han bara inte göra bort sig. Inte inför Alexa Barnard, inte framför alla stjärnor i musikbranschen, inte efter veckans noggranna förberedelser och planering.

Han hade börjat redan i måndags med ett besök hos frisören. I tisdags hade Mat Jouberts fru, Margaret, följt med som smakråd till Romens herrekipering i Tyger Valley. »Snyggt och ledigt, Bennie. Ett par chinos och en fräsch skjorta räcker bra«, hade hon sagt med sin charmiga brittiska brytning och sitt enorma tålamod.

»Nej, jag vill ha kavaj också.« Griessel hade envisats, han var livrädd för att hamna någonstans mellan alltför »ledigt« och inte tillräckligt »tjusigt«. Och tjusiga människor skulle det garanterat finnas gott om en kväll som denna.

Helst hade han velat köpa en slips också, men då hade Margaret satt ner foten. »Det är mycket värre att vara för uppklädd än för nerklädd. Ingen slips.« De hade åkt därifrån med ett par kakifärgade chinos, en ljusblå bomullsskjorta, svart bälte, svarta skor och en moderiktig svart kavaj – samt en kreditkortsnota som gav honom svindel.

Redan i onsdags hade han börjat förbereda sig mentalt. Han var fullt medveten om att en tillställning som en sån här galakväll mycket väl skulle kunna knäcka honom. Mest av allt var han rädd för att han skulle börja svära och använda grovt språk, det gjorde han jämt när han blev stressad. Det gällde att vakta sin tunga, hela kvällen. Inget polissnack, inga svordomar, var social och trevlig, håll huvudet kallt. Han hade gått igenom hela kvällen i sin fantasi, föreställt sig allt som skulle kunna hända, precis som hans AA-sponsor Doc Barkhuizen hade instruerat honom.

Till Anton L'Amour skulle han säga: »Gitarren på *Kouevuur* är fantastisk.« Inte mer än så. Inte börja svamla om texterna eller nåt annat djupsinnigt dravel. Och till Theuns Jordaan: »Jag är en stor beundrare av er musik.« Det lät bra, lagom respektfullt och positivt, värdigt liksom. Och om Schalk Joubert var där . . . Satan i gatan, då skulle Bennie Griessel bara ta ett djupt andetag, sträcka fram handen, hälsa och säga: »Trevligt att träffas, det är en stor ära.« Sedan var det läge att smita, innan en flod av fäniga superlativ om Jouberts enastående bastalanger hann forsa fram ur Griessels mun och spräckte hela hans defensiva, återhållsamma upplägg för kvällen.

Och så hans största fasa: Lize Beekman.

Om han bara kunde få ta ett enda litet järn innan han träffade henne. Bara för att hålla nerverna i schack. Först skulle han bli tvungen att torka av händerna på sina nya byxor, han kunde ju inte gärna hälsa på Lize Beekman med ett svettigt handslag. »Vilken oerhörd ära, juffrou Beekman. Jag älskar verkligen er musik.« Och så skulle hon säga »tack«, och sedan var det inte mer med det, han skulle mingla vidare och leta upp Alexa. Det var hans enda chans att undvika att göra bort sig fullständigt.

Den vita Changanskåpbilen stannade under träden på Second Avenue mellan Livingstone High School och baksidan av Claremonts polisstation.

Den såg inte mycket ut för världen, årsmodell 2009 och minst

sagt väl använd – en buckla på kofångaren, skrapmärken och repor på baddörrarna. Både mittfönstren och bakrutorna var övermålade med vit färg. Sidopanelerna hade inte riktigt samma nyans som resten av bilen.

Prickskytten slog av motorn, lade båda händerna i knäet och satt för ett ögonblick alldeles stilla vid ratten.

Han var klädd i ett urblekt blåställ. Det långa blonda håret hängde ner på ryggen, en brun basebollkeps var djupt nerdragen i pannan.

Han tittade koncentrerat ut genom fönstret på passagerarsidan och studerade skolgården. Sedan åt höger. Han betraktade det höga stängslet på andra sidan gatan, den dubbla stålgrinden och bakom den polisstationens innergård som skymdes av Taffelbergets tidiga kvällsskugga. Allt var tyst och öde.

Innan han klättrade över sätet försäkrade han sig om att båda framdörrarna var låsta. Lastutrymmet var stöktigt, fullbelamrat med lådor och skrin av metall, trä och kartong. Han satte sig på en trälåda och fällde ner det hemsydda, ljusgula draperiet från taket som han hade klätt invändigt med en bit heltäckningsmatta. Nu var han helt avskärmd från förarsätet och omöjlig att upptäcka utifrån.

Han tog av sig kepsen och lade den åt sidan, konstaterade att han hade börjat andas fortare och att händerna skakade lätt. Han tvingade sig att ta ett djupt andetag och försökte slappna av i axlarna innan han böjde sig ner och öppnade en illa medfaren, avlång verktygslåda och lyfte ut en lös brickinsats. Brickan var tung, fylld med slitna verktyg – hammare, en uppsättning skruvmejslar, olika sorters tänger, sågklingor av plåt. Försiktigt ställde han ner den bredvid verktygslådan ovanpå gummimattan som täckte skåpbilens golv.

På botten av den röda verktygslådan låg två föremål: ett gevär och en vandringsstav av märket K-Way Kilimanjaro.

Han lyfte upp vandringsstaven och stödde den mot axeln, innan han plockade upp geväret och varsamt trädde ljuddämparen genom

den svarta handremmen i stavens ände så att gevärets kikarsikte frigjordes. Sedan vred han staven motsols tills öglan snördes åt ordentligt.

Han tryckte gevärskolven mot kinden, testade stödstavens längd och justerade den en aning.

Sedan lät han skåpbilens högra sidopanel glida tre centimeter åt sidan med hjälp av ett litet handtag som han hade monterat dit. Samma sak med den magnetiska panelen på utsidan, på så sätt kunde han sticka ut både gevärspipan och kikarsiktet genom gluggen.

Han stödde kolven mot axeln och studerade polisstationens parkering genom kikarsiktet. Sedan ställde han in skärpan.

Utanför den stora viktorianska villan på Brownlow Street plockade Griessel åt sig blombuketten, steg ur bilen, gick in genom den lilla trädgårdsgrinden och fram till ytterdörren.

Alexa Barnard höll på att renovera huset. Den anskrämliga jättekaktusen vid staketet hade nyligen grävts upp, målarna hade satt upp en byggnadsställning intill fasaden.

Det var en del av hennes väg tillbaka, tänkte han. Hennes nya liv.

Han stannade framför dörren och såg på sina skor. De var blankputsade.

Han tog ett djupt andetag. Tänk om han hade missuppfattat alltsammans, tänk om det var smoking som gällde och Alexa öppnade dörren klädd i någon urtjusig aftonklänning. Eller om det var tvärtom, inte uppklätt över huvud taget, jeans och T-shirt? Han hade aldrig varit på något av musikbranschens cocktailpartyn förut.

Han ringde på dörrklockan, hörde hennes steg i trappan.

Dörren öppnades. Och så stod hon framför honom.

»*Jissis*«, sa Griessel.

Genom glipan såg prickskytten polispiketen passera skåpbilen på nära håll. Den saktade ner för att svänga in genom den breda grinden.

Han väntade på att bilen skulle dyka upp på den delen av parke-

ringen som han kunde se. Han pressade kinden mot gevärskolven och följde polisbilen i kikarsiktet.

Det var bara en person i bilen, en man klädd i uniform.

Piketen körde över asfalten mot innergårdens mitt. Den parkerade bakom två andra bilar från South African Police Service, de skymde sikten.

Mellan sjuttio och åttio meter gissade han.

När han placerade hårkorset ett stycke framför den ena bilen, i väntan på att mannen skulle dyka upp, kände han plötsligt hur hårt hjärtat slog.

Han tog ett djupt andetag.

Uniformen dök upp i kikarsiktet. Såg ut att tillhöra en polisassistent.

Det var inget enkelt skott, en måltavla i rörelse.

Han siktade lågt, följde mannens rörelser, tvingade sig att hålla sig till den inövade rutinen: hålla siktets horisontella axel rak, hårkorset mitt på målet, andas ut, spänna avtryckaren långsamt, låta bli att blunda.

Geväret gav honom en mjuk stöt mot axeln. Inne i skåpbilens trånga utrymme ekade den dämpade knallen från skottet betydligt högre än han hade väntat sig.

Miss.

»Du ser alldeles ...« Griessel ville säga *befok*, men han bet sig i tungan och letade desperat efter ett rumsrent ord, något som kunde göra hennes hisnande vackra uppenbarelse rättvisa. »... fantastisk ut.« Där stod hon i en svart långklänning med bara axlar och ett brett brunt läderskärp under bysten och höga, ljusbruna platå-sandaletter.

För att inte tala om ansiktet – han hade aldrig sett henne på det här viset förut: omsorgsfullt och skickligt sminkad, fylliga röda läppar, det blonda håret nyklippt och färgat, stora silverhjärtan i öronen, ögonen lyste intensivt gröna under de långa ögonfransarna.

Under ett flyktigt ögonblick undrade han om det skulle bli i kväll som han vågade kyssa henne för första gången.

Hon skrattade och såg uppskattande på honom. »Du med, Bennie.« Sedan: »Är blommorna till mig?»

»Hoppsan. Javisst . . .« Han räckte generad fram buketten.

Hon rodnade lätt om kinderna och verkade uppriktigt rörd över hans gest.

»Tack så hemskt mycket.« Hon tog ett steg framåt och pussade Griessel på kinden.

Skottet hördes knappt utanför bilen, det såg ljuddämparen till, i kombination med heltäckningsmattan som han hade limmat fast i taket. Det visste han sedan tidigare. Men handflatorna var ändå våta av svett mot geväret och hjärtat hamrade i bröstet. Han öppnade slutstycket så att patronhylsan flög ut och klirrade till när den studsade mot en av verktyglådorna. Han matade fram ett nytt skott i loppet. När han flyttade vapnet en aning och tittade i kikarsiktet kunde han konstatera att mannen inte ens hade lagt märke till det misslyckade skottet, hans huvud var vänt upp mot berget medan han fortsatte gå över parkeringen.

Han sänkte siktet och polisassistentens ben dök upp i hårkorset.

Sedan siktade han, två-tre centimeter framför benen, i knähöjd, medan paniken började sprida sig från maggropen. Andas, andas, andas ut långsamt . . . Han kramade avtryckaren. Såg polisen trilla omkull.

Lättnad. Krutlukten stack i näsborrarna.

Sedan blev det bråttom. Han visste att nu gällde det att koncentrera sig, allt hängde på de kommande sextio sekunderna, planen måste följas till punkt och pricka.

Vira loss remmen från stödstaven. Dra ut geväret ur öglan. Lägg tillbaka vapnet i verktyglådan. Placera brickinsatsen ovanpå. Stäng lådan. Staven kan stå kvar.

Fäst tygskynket i taket.

Kepsen. Ta på kepsen.

Han klättrade fram till förarsätet.

Titta inte på måltavlan. Titta *inte*. Men pressen blev för stor, han var tvungen att vrida på huvudet för att snika åt sig ett snabbt ögonkast. Polisassistenten låg på marken, åttio meter därifrån. Han tittade neråt, antagligen på sitt ben.

Titta rakt fram.

Vrid om nyckeln, starta bilen, kör sakta därifrån, bara tio meter till, sedan är du utom synhåll, det handlar om sekunder, polisassistenten kommer inte hinna upptäcka dig, han märker ingenting, han är chockad, förvirrad. Väck ingen onödig uppmärksamhet, gör allting lugnt och behärskat, agera normalt.

Han lade i rätt växel. Och körde därifrån.

2.

Vid ingången till Artscape Chandeliers foajé stod Griessel och stirrade på den jättelika affischen. Med stora bokstäver basunerades budskapet ut: *Anton Goosens födelsedagskonsert, fredagen den 4 mars, Grand Arena*, undertill syntes foton på alla stjärnor som skulle medverka nästa vecka. Alexa Barnard var i fokus, precis i mitten, nedanför underrubriken som hänvisade till hennes artistnamn: *Xandra Barnard är tillbaka!*

Och här stod den livs levande legenden vid hans sida, med ett fast tag om ärmen på hans nya kavaj. Han svalde hårt och försökte ta sig samman.

Sedan var de inne. I havet av människor. Han synade snabbt männen för att se hur de var klädda. En lättnadens suck, där var gott om kavajer. Han slappnade av en smula, allt skulle ordna sig.

Många vände sig om efter Alexa, folk ropade på henne och plötsligt var de omringade från alla håll. Alexa släppte hans arm och började hälsa till höger och vänster. Griessel höll sig i bakgrunden. Han hade gissat att det var så det skulle bli och blev glad för hennes skull att hon fick ett så varmt mottagande. Hon hade varit fruktansvärt nervös under veckan och sagt: »Jag har varit borta så länge, Bennie. Och sen allt det där med Adams död . . . Jag har ingen aning om hur det kommer att bli.«

Adam var hennes bortgångne make. Bennie hade lett utredningen av mordet på honom, det var så de träffades.

»Är inte du Paul Eilers, skådisen?« sa någon bredvid honom. Sedan insåg han att den söta tjejen faktiskt pratade med *honom*.

»Nej, jag heter Bennie Griessel.«

»Jag hade kunnat svära på att du var Paul Eilers«, sa hon besviket och sedan var hon borta.

Några av artisterna kände han igen. Laurika Rauch fattade Alexas händer i sina och sa något vänligt som lät som om det kom från hjärtat. Karen Zoid och Gian Groen stod och pratade. Emo Adams fick Sonja Herholdt att skratta högt.

Var höll Lize Beekman hus?

En servitör med en bricka full med champagneglas trängde sig fram genom folkhavet och erbjöd Griessel ett glas. Han stirrade på den gyllene vätskan, betraktade bubblorna som steg mot ytan och kände något vakna till liv inombords. Begäret. Han kvicknade till, skakade på huvudet. Nej, tack.

Tvåhundraåtjugosju dagar utan en droppe.

Han kanske skulle försöka få tag på en läsk, något att hålla i handen, i stället för att bara stå här som en tafatt torris mitt bland det vackra folket. Se på Alexa, hon hörde hemma här, det var hennes rätta element, hon strålade.

Jissis. Vad gjorde han här?

Att träffa Schalk Joubert blev nästan för mycket.

»Schalk, det här är Bennie Griessel. Han spelar också bas«, sa Alexa när hon presenterade honom, och Griessel kände hur han blev högröd i ansiktet. Han sträckte fram en darrig hand och sa: »Trevligt att träffas, det är en jävligt stor ära.« Röstén lät hes och han blev själv förskräckt över svordomen som halkat ur honom.

»Ah, en kollega. Tack så mycket, nöjet är helt på min sida«, svarade Schalk Joubert glatt och lät hur avspänd och trevlig som helst. Hans lugna röst löste upp paniken och fick Griessel att slappna av. Att bli kallad »kollega« var en sån enorm komplimang och gjorde honom så tacksam att han, styrkt av Alexas uppmuntrande leende, vågade närma sig både Theuns Jordaan och Anton L'Amour. Han frågade dem hur de hade gått tillväga när de spelat in *Kouevuur*. Och deras öppenhet gav honom mod att fråga: »Så när ska ni spela in *Hexriviervallei* på riktigt, hela spåret? Den låten förtjänar verkligen ett bättre öde.«

Han började slappna av, småprata lite här, skratta lite där, och undrade varför han hade varit så nervös egentligen. Han kände sig riktigt stolt över sig själv. I samma ögonblick drog Alexa honom i ärmen, och när han vände sig om fick han syn på Anton Goosen och Lize Beekman, sida vid sida, rakt framför honom, som i maskopi. En tyst paus uppstod mitt i sorlet. Mötet kom alldeles för plötsligt och var alldeles för uppskakande och hjärnan gick i baklås och hjärtat slog dubbelslag. Fullständigt överväldigad fattade han den långa, blonda vackra sångerskans hand, och allt som kom ur honom och ekade genom tystnaden var ett enda långt utdraget: »*Jääävlar*.«

Då ringde hans mobiltelefon i kavajfickan.

Han stod bara där. Som fastfrusen.

Någonstans i bakhuvudet vaknade en impuls till liv: gör något.

Han släppte Lize Beekmans hand. Skammen och förnedringen brände i honom när han mumlade: »Ursäkta mig.« Han började fumla efter sin telefon, vände sig om och tryckte mobilen mot örat.

»Hallå?« Han tyckte till och med själv att hans röst lät konstig.

»Jag behöver dig, Bennie«, sa Musad Manie, brigadgeneral och Hawks högste befälhavare. »På stört.«

Han körde alldeles för fort. Rasande på sig själv och ursinnig på Alexa, hur kunde hon göra så här mot honom? Förbannad på mobilen som hade ringt och förstört alltihop, han hade definitivt kunnat kompensera sin jättefadäs. Han kunde ha sagt något, hans inövade fras »det är verkligen en stor ära« hade kanske räddat hela situationen. Arg på brigadgeneralen som tvingade honom att jobba en lördagskväll, på sin lediga helg dessutom. Irriterad för att han inte kunde få tyst på rösten i huvudet som hela tiden upprepade mantrat: han hade gjort bort sig något så in i helvete. Det där fruktansvärda ögonblicket, den utdragna svordomen som hade hängt som en död svart fågel mellan honom och Lize Beekman, precis när allt runtomkring stannat av – allt utom den irriterande signalen från hans jävla mobil. Insikten kändes tung som bly: han hade gjort bort sig så in i helvete. Trots alla löften, planer och förberedelser.

Egentligen var det faktiskt Alexas fel. Redan för två veckor sedan hade hon frågat vem han skulle vilja träffa. Till en början hade han svarat »ingen alls«, han skulle ligga lågt och bara finnas där för henne, om hon behövde honom. Eftersom han visste att han förmodligen ändå inte skulle fixa det. Men så småningom hade hon lyckats dra namnen ur honom, det ena efter det andra. Och så sa hon: »Jag vill verkligen göra det här för dig.« Han hade protesterat: »Nej, snälla, det behövs inte«, men låtit mindre övertygande för varje gång, för innerst inne lockade tanken. Till slut hade han gått med på det – för hennes skull. Men redan då började fjärlarna fladdra i magen, uppjagade av rädslan och insikten om att han redan på förhand visste att han skulle göra bort sig.

Hans fel. Det var bara hans eget jävla fel.

Han förstod att det var allvarligt när han togs emot av tre höga chefer från DPCI, Directorate for Priority Crime Investigation, och John Afrika, länspolismästare och högste ansvarig för kriminalpolisen i Västra Kapprovinsen.

Den kraftige Musad Manie, brigadgeneral på Hawks, satt i mitten med sitt stenansikte. På ena sidan hade han överste Zola Nyathi, chef för roteln för grova våldsbrott och Griessels närmaste överordnade. På andra sidan satt överste Werner du Preez, högste ansvarig för CATS, Crimes Against the State. Afrika satt mittemot, på andra sidan bordet.

De hälsade, Manie bad honom slå sig ner. Griessel noterade att det låg en hög med mapper och handlingar framför var och en av cheferna.

»Jag ber om ursäkt för att vi var tvungna att störa dig på din lediga kväll, Bennie«, sa brigadgeneralen. »Men vi har ett problem.«

»Ett allvarligt problem«, sa Afrika.

Överste Nyathi nickade.

Manie tvekade och drog efter andan, som om det fanns betydligt mer att berätta. Sedan såg han ut att tänka om och sköt ett papper över bordsskivan. »Låt oss börja med det här.«

Griessel drog åt sig papperet och började läsa medan han kände blickarna från de fyra polischeferna.

762a89z012@anonymail.com

Skickat: Lördag 26 februari, kl. 06.51

Till: j.afrika@saps.gov.za

Ämne: Hanneke Sloet – jag varnade er

I dag är det exakt fyrtio dagar sedan Hanneke Sloet blev mördad. Fyrtio dagar av mygel och undanflykter. Ni vet precis varför hon blev mördad.

Det här är mitt femte meddelande, men ni bryr er inte. Ni ger mig inget annat val. I dag kommer jag att skjuta en

polis. I benet. Därefter kommer jag att skjuta en polis varje dag, ända tills ni har satt fast mördaren.

Ifall det inte står något i tidningen i morgon om att ni har öppnat Sloetfallet på nytt kan jag garantera att nästa kula inte kommer att träffa i benet.

Ingen avsändare. Griessel tittade upp.

»Som du ser skickades det i morse«, sa brigadgeneralen. »Och tidigare i kväll sköt nån polisassistent Brandon April i benet, mitt på parkeringen utanför Claremont Station. Strax före klockan sju.«

»Från långt håll«, sa Afrika. »De letar fortfarande efter det svi-
nets gömställe.«

»Knäet är illa därän«, sa Nyathi. »Helt krossat.«

»En ung kille«, sa Afrika. »Han kommer aldrig kunna gå normalt igen. Den här jävla dåren . . .«, han pekade på mejlet i Griessels händer, » . . . har skrivit till mig fyra gånger. Helt förvirrade mejl, totalt obegripliga.« Han knackade på dossiern framför sig. »Du ska själv få läsa.«

Brigadgeneralen lutade sig fram över bordet. »Vi skulle vilja gå ut med att du blir spaningsledare för den återupptagna Sloetutredningen, Bennie.«

»Det var jag själv som bad brigadgeneralen att ge fallet till dig«, sa Afrika.

»Cloete håller på att bearbeta söndagstidningarna, han säger att vi har hyfsat stora chanser att få med nåt i *Weekend Argus* och lokal-
delen av *Rapport*«, sa Manie. Cloete var SAPS pressansvarige och skötte all kontakt med medierna.

»Vi kommer att gå ut i radion också, men vi vet inte hur stort genomslag det får«, sa Afrika.

»Det är lite stökigt«, sa Nyathi med djupt rynkad panna. »Minst sagt.«

»Om du kan tänka dig att ta på dig det här, Bennie . . . Du kan räkna med vårt stöd. Jag talar för oss allihop.«

Griessel lade ner papperet på bordet, slätade till sin nya mode-riktiga kavaj och frågade: »Hanneke Sloet ... det var hon som var advokat, va?»

3.

»Det stämmer«, sa Manie och sköt över mappen till Griessel. »Mitten av januari. Det var Green Point som skötte utredningen ... «

Griessel tog emot den tjocka pappershögen och försökte dra sig till minnes vad han hade hört om mordet på Sloet. För ungefär sex veckor sedan hade det förekommit en hel del skrivelser och inslag på nyheterna, hans kollegor hade pratat oavbrutet om fallet.

»Hemma i sin tjugiga lägenhet, fem kvarter från mitt kontor«, sa Afrika. »Brutalt slaktad.« Lite ursäktande lade han till: »Med en sjuhelvetes kniv.«

Brigadgeneralen suckade. »De hittade ingenting. Inte ett skit. Läs själv igenom rapporten. De vände och vred på varenda sten.«

Griessel öppnade mappen, bläddrade fram till del C, formulär SAPS5, och ögnade igenom sida efter sida fyllda med minutiöst noggranna anteckningar. »Du vet ju själv hur det blev efter den där Steynhistorien«, sa Afrika. »Alla dubbelkollar allting, ingen vågar riskera nåt längre. Men Sloetutredningen är prickfri. De tekniska bevisen är i sin ordning, fältarbetet är felfritt, de har pratat med varenda människa, det finns inget hållbart motiv.«

»Förutom att hon var advokat«, sa Nyathi eftertänksamt. »Stora klienter. Stora pengar.«

»Det förstås ... « sa Afrika.

»Tillfället gör tjuven«, sa Nyathi. »Hopplöst fall.«

John Afrika suckade. »Problemet är att hon flyttade in i lägen-

heten den tredje januari och blev mördad den artonde. Hon hade inte ens hunnit packa upp. Ingen kunde tala om för Green Point-polisen om nåt blev stulet eller inte.«

»Vi ska väl inte gå händelserna i förväg«, sa Manie diplomatiskt till länspolismästaren. »Vi vill ju ge Bennie en chans att skapa sig sin egen bild av det hela. Låt honom först gå igenom hela akten från början och se vad han kan hitta.«

Afrika nickade instämmande.

Griessel tog upp mejltskriften igen. »Vad betyder det här med 'mygel och undanflykter'... och 'ni vet precis varför hon blev mördad'?«

Innan Manie hann svara utbrast Afrika: »Det är skitsnack, Bennie. Rent jävla skitsnack. Läs de andra mejlen, så får du se. Helt huvudlösa anklagelser. Att vi skyddar kommunister och djävulssektor och gud vet allt.«

»Han är en knäppgök«, sa Nyathi. »En vit makt-galning, hatar oss, hatar regeringen, hatar bögar, hatar alla.«

»En terrorist, det är vad han är. En terrorist som gömmer sig bakom en anonym mejladress. Omöjlig att spåra.« Afrika sköt över den tunna mappen som legat framför honom. »Här har du de andra mejlen, Bennie. Du får läsa själv.«

Var det meningen att han skulle sköta fallet med polisskytten också?

Brigadgeneralen såg att han var tveksam. »Du vet hur det är med de här stollarna, Bennie. Ibland blir de helt fixerade vid ett fall. Men om det finns nåt som helst samband mellan prickskytten och Sloet, och vi har missat det ... CATS jagar skytten och du Preez är samordningsansvarig.«

»Vi tänkte sätta Mbali på fallet«, sa du Preez. »Hon kom tillbaka från Amsterdam i går.«

»Amsterdam, jag säger då det, Amsterdam ...« sa Afrika och skakade roat på huvudet.

Hela roteln hade surrat av rykten under veckan, alla pratade om

»malören i Amsterdam«. Den bastanta Mbali Kaleni, som sedan ett halvår ingick i du Preez CATS-team, var en av den handfull kriminalare som hade fått åka till Holland på kurs. Någoting hade gått snett, enligt djungeltrumman hade det slutat ytterst pinsamt. Men trots allt snack i korridorerna var det ingen som egentligen visste vad som hade hänt. Förutom den högsta ledningen – som hade lagt locket på.

»Du kommer att få händerna fulla, Bennie. Men det är viktigt att du håller dig underrättad om hur det går för CATS och vad de riktar in sig på. Och samma sak om du hittar nåt som kan hjälpa dem ...«

»Du vet ju hur vi jobbar, Bennie«, sa du Preez. »Som ett enda stort team.«

Griessel nickade igen.

Nyathi lade armarna i kors och suckade. »Om det kommer ut att nån sysslar med utpressning och skjuter poliser ... Tidningarna skulle kasta sig över det, folk kommer att drabbas av fullständig panik.«

»Cloete mörkar polisassistentens knäskada. Bara så du vet, Bennie«, sa Manie. »Så ligg lågt med medierna. Men hur som helst, det var kriminalinspektör Nxesi från Green Point-polisen som skötte Sloetmordet. Du kan ringa honom när du vill, han är beredd att komma in på studs.«

»Hela vårt team står bakom dig«, sa Nyathi.

»Inte för att vi vill pressa dig, Bennie«, sa Afrika allvarligt, »men du måste sätta fart. Den här sjuke jäveln tänker fortsätta skjuta poliser ända tills du har löst fallet.«

Klockan halv elva på lördagskvällen gick Griessel längs de tysta och övergivna korridorerna på Hawks högkvarter. Han var förundrad över hur mycket som hade förändrats i polisens arbete under det senaste året, allt på grund av Steynaffären som Manie hade nämnt för en stund sedan.